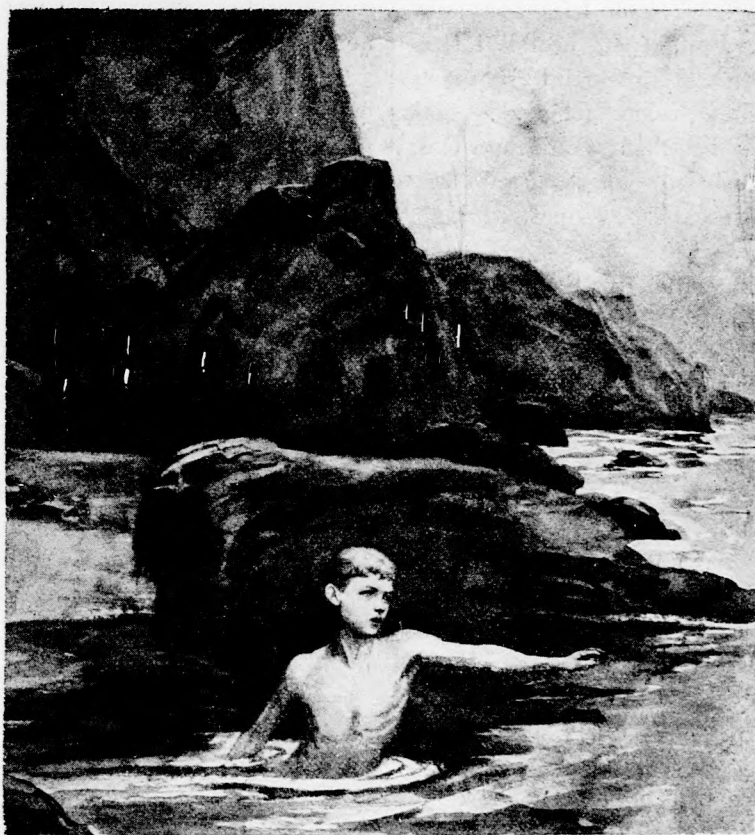

nek is
am, de
lhofer
dar és
y nem
öt még
ándéku
ént pe-
z írást
s test-
n régi
két fel-
yka és
öt éves
a talán
Nickel
megta-
zór irt
öladott
enniök,
ismét
yedben
ó szók,
zésem
Fr. M.
kerit-
kérdé-
sz. —
vetítés
zidike.
id épp
y kor-
vágás,
mes és
k. Meg
iksza
an raj-
intésre
Győző.
nevem
si szá-
s Gizi.
m. Az
rova-
gymás-
többi
d meg
yi ezer
kérdé-
gyébre
pedig
an vol-
imban.

KIS NAP

ÁGGÓDVA NÉZETT KÖRÜL. (Lásd a 164. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

AZ ARANY-BANYA.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

DEZSŐ nagyon kevéssé volt meglegedve a dolgával, amint a bányából kikerülve, tétován nézegetett szét, hogy mit tegyen, merre induljon.

— Hm! Annyi pénzért... az egész pénzemért... érdekesebb kalandot érdemeltem volna. Voltaképen nem is láttam semmi különöset. Eleinte mint ha mély kutba ereszkedtem volna, aztán akár csak valami pincze-folyosóban sétáltam volna; mikor pedig már egy kis látni való kezdődött, mindjárt galléron csipett az a goromba bányász.

De nem! Hiszen nem volt az a bányászember goromba. Inkább nagyon jó indulattal beszélt. S amint most Dezsőnek eszébe jutottak a Tarsoly Dávid szavai, nagyon kellemetlen érzés lepte meg. Miért óvta oly nagyon Bénitől, aki jó pajtása Kálmánnak? Meg hogy a bácsi nagyon busulna, ha tudná... mit?

Dezsőnek azonban nem volt inyére, hogy nagy tervéről lemondjon, még mielőtt jóformán csak bele is fogott. Hamar meg is nyugtatta magát.

— No bizony! Az a Tarsoly Dávid barátom is csak azért beszélt úgy, mert ijesztgetni akart, éppen mint a bácsi. Nem lehet annak semmi igazi oka, hogy ne járogassunk le a bányába; hisz' nem vagyunk holmi pityergős kisasszonyok, akik az árnyéktól is megijednek. Ahol mások járhatnak, mi is járhatunk, igaza van Kálmánnak. Máskor majd jobb szerencsém lesz, mert ez a Béni levezet többször is... De a mai sétát sem bánom... hadd tudja

Kálmán, hogy még nélküle is boldogulok. Annál jobban meg fog bizni bennem.

Ekképen félig-meddig megnyugtattván magát, haza felé indult.

— Mit csinállok ott? Kálmán nincs otthon... Csak nem fogok a leányokkal bábugatni? Még nagyon korán is van. Mit is csináljak?

Mikor ezt kérdezte magától, már tudta a feleletet, mert a szeme épp ekkor a nem igen távol zuhogó folyó felé tévedt.

— Megnézem azt a vizet. No, annak már éppenséggel semmi értelme, hogy a folyó közelébe ne mehessünk. Sétáltam én Budapesten a Duna partján... a Duna pedig már csak különb folyó, mint ez a hitvány patakocska. Ezen alkalmasint át is lehet gázolni.

No, patakocskának mégis csak nagy volt az a víz, azt megvallotta Dezső, amint oda ért.

— Nem éppen kicsi folyó... És nagyon szép, hogy ilyen hatalmas sziklák közt zuhog odább... Gyönyörű tiszta a vize, pompás volna megfürdeni benne!

Forró nyári nap volt, az eddigi sok járásban Dezső már ugyancsak föl is hevült. Azért hát mindjárt tovább is füzte a gondolatát:

— Mért is ne fürödjem meg? Nem lehet ez a víz mély... de ha mély is, jól tudok én uszni. Meg is teszem... Itt nem akadékoskodhatik semmiféle Dávid. Haha! Majd bámul Kálmán, ha elmondom neki. Ő bezzeg, úgy látom, csakugyan nem mer a víznek még csak közelébe sem jönni. Persze, mert fél, hogy meglátják. Pedig itt a sziklák közt oly nagyszerűen lehet lubiczkolva bujkálni, hogy senki sem lát meg. Szerencsére nem is jár itt most senki.

Gyorsan levetette a ruháit és beleugrott a vízbe. Mily pompás élvezet! Nem olyan szűk kis medence ez, mint Budapesten a dunai uszóházban, ahol egyik ember oldalba rugja a másikat és alig uszik pár ölnyire, már deszka-falat ér, meg köll fordulnia. Itt akár mértföldnyire uszhatnak el. És mily gyönyörű tiszta a víz! Kissé hideg, az igaz, de csak annál jobban fölűdit ebben a nyári hőségben.

— Fog Irmuska ámulni és ijedezni, ha elmondom neki. A szegény leányok effélére gondolni sem mernek. Pedig az én Irmuskám különben nem gyáva... csak hogy persze mégis csak lány.

Dezső mindig nagyon meg volt azzal elégedve, hogy ő nem afféle gyöngé, félnék kisasszonyka, hanem vakmerő diák gyerek. Sajnálta, hogy Irmuska is nem fiu, mert sok jeles tulajdonsága megvolt hozzá. Élénk volt, kitartó, erősen meg tudott állni a szava mellett s akit megszeretett, ahhoz rendithetetlen hűséggel ragaszkodott. Tudta Dezső azt is, hogy érette Irmuska tűzbevizbe menne, hát ő is őszintén és igazán szerette; de hogy magához hasonlónak tartsa... no, az mégis lehetetlen. Már csak most is bizony Irmuska nem merne itt lubiczkolni ebben a felséges tiszta hűs vízben, pedig ő is tud uszni.

Ezek a gondolatok kavargtak a fiu fejében, mialatt nagy gyönyörűséggel uszkált ide-oda a folyóban. Egyszerre azonban abba kellett hagynia ezt az önelégült elmélkedést, mert azt vette észre, hogy nem egészen arra felé uszik, amerre akar.

— Ohó! Nem egészen jó helyre jutottam. Itt nagyon erős a víz sodra. Kifelé kell tartanom a csöndesebb vízbe.

Ez helyes szándék volt, de hiba esett benne: nem bírta megvalósítani. Bár megnyire megfeszítette is az erejét, nem tudott kijutni a hatalmas víz-áramlatból, a hullámok magukkal sodorták, épp csak hogy fenn bírta magát tartani. De azért még nem ijedt meg.

— Jól van, no! Hát uszunk egy kicsit lefelé. Majd eljutok olyan helyre, ahol csöndesebb a víz; aztán kiuszom a partra.

Az a csöndesebb víz azonban nem akart mutatkozni, sőt egyre kellemetlenebb jelek tüntek föl. A folyó vad sziklák közt nagy erővel zuhogott odább, tajtékot verve az útjában álló, kimeredő szirteken, melyek körül kavargó örvényeket alkotott. S Dezső egyszerre csak ilyen kavargó víz-forgatagban találta magát.

Eleinte nem is igen tudta, milyen veszedelemben jutott; soha sem látott még ilyen kavargó, örvénylő vizet. A nagy Duna ott Budapestenél méltóságosan, aránylag lassan és egyenletesen hömpölyög; ilyen örvények leginkább a sziklák közt folyó vizekben támadnak. Egy-egy nagy szirt mered ki a folyó medréből, a víz tajtékozva rohan neki s mert elsodorni nem bírja, tombolva kanyarodik oldalt, de nem fut odább, hanem az oldalt-kanyarodásnál kapott lendüléssel körben vissza-fordul és mint habzó gyűrű forog sebesen mindig egy helyben, köröskörül, mint ha minden oldalról próbálgatná a konok szikla megdöntését. A fa-darab, mely ilyen örvénybe kerül, két-három nap is ott kavarg; épp így jár az ember is, mert nem bír kivergődni az örvény hatalmas keringéséből. Azaz mégsem; az ember nem bírja ezt sokáig, még egy óráig sem; a kétségbe esett küzdelemben elfogy az ereje, elmerül!

Egy-két percz mulva Dezső már átlátta az egész veszedelmet. Még volt ereje, jól fenn bírta magát tartani, de szabadulni nem tudott, a víz folytonosan keringőzött vele a szikla körül. Aggódva nézett szét (Lásd a képet a czimlapon.) nem lát-e valakit, akit segítségül hívhatna. Mert hogy a maga erejéből ki nem jut innen, azt hamar belátta.

Senki sem járt közel, hiába kiáltozott.

A megrettent fiut most már halál-félelem lepte meg. Itt vesszen el nyomorultan, tehetetlenül! Ha elfogy az ereje, okvetlenül elmerül, megful menthetetlenül. Csak addig bírná magát fenntartani, míg valaki erre felé téved . . . Lehetetlen, hogy senki se jöjjön e tájékra. Előbb-utóbb jönne valaki, kisegitené. Csak időt nyerhessen!

Ez az utolsó vékony reménysége, hogy időt nyerjen, váratlanul teljesedett. A víz

NÉGY LIBÁT HAJTOTT MAGA ELŐTT. (Lásd a 167. lapon.)

egyszerre csak oda csapta őt a sziklához s Dezső megragadva a szirt egy kiálló darabját, erősen megfogózott, aztán gyorsan kikapaszkodott az éppen nem magas sziklára.

Nagyott lélezett. A közvetlen halálos veszedelemből kimenekült.

— No, ez nem volt tréfa! szólt magában. Most már . . . hm! Még most sem tréfa.

Mert szárazon volt ugyan, de onnan el nem mozdulhatott. Ott kuporgott meztelenül a kis sziklán, körül véve a sistergő víztől. A hideg vízben való hosszas evicz-kéléstől egészen áthült, didergett és borszongott, más részt pedig a nap forrón tüzött le rá. Bizony keserves állapot volt.

Nem tehetett egyebet, mint hogy időnként teljes erejéből kiáltozott. Hangja

(Folytatása a 166. lapon.)

A BABA-DOKTOR.

»Ó, kedves doktor ur,
Nézze Katiczámát!
Az orra hegyén itt
Vajjon mi is támadt?»

A kedve meglankadt,
Sem nevet, sem játszik.
A bőre lemállott,
Már a husa látszik.

Oly nyugtalan vagyok ...
Hová legyek vele?
Ugyan mondja, kérem,
Szegény nem hal bele?»

»Hm, hm, tisztelt nagysád,
Bizony súlyos eset.
Régen láttam ilyen
Veszedelmes sebet.

De hogyha az orrnak
Hegye megkerülne:
Az operáció
Talán sikerülne.«

»Itt van a zsebemben!«
»Ide vele gyorsan!
Egy-kettő! No ime,
Vissza ragasztottam!«

»Igazán doktor ur,
Segítsége oly gyors,
Hogy nincsen is párja —
Hisz' ön jeles orvos!

S van még egy betegem,
Szívemet áthatja ...
Aranyos Évikém
A fogát fájlalja.«

»Ezen is segítünk,
Ezt is megcsináljuk ...
Hol az a fogacska?
Majd gyorsan kirántjuk!

Igy ni! Megvan ez is —
Kérem jutalmamat.
Husz fillér. Köszönöm.
Ajánlom magamat!«

(Folytatás a 164. laphoz.)

vissza verődött a közeli sziklákon, de más válaszra hiába lesett. Már-már hiába verődött ki a vízből, mégis csak elpusztul, itt e kopár kis szikla-szigeten. De végre, valahára! ... emberi alak tünt fel a parton, nem is nagyon messze. A következő perczen pedig ... hangos kacagás hallatszott.

— Ni! A bizony ... csakugyan! Az a Dezső urficska kuporog ott a kövön.

Béni, a fiatal bányász suhancz állott és nevetett a parton. Dezső nem vette zokon a nevetést, nagy szorultságában csak menekülésre gondolt.

— Kérlek, Béni, segíts valamiképen! Nem tudok innen kijutni a partra.

— Meghiszem. De hát ugyan micsoda bolondság jutott eszébe, hogy oda kóborolt, ahol a madár sem jár?

— A folyóban uszkáltam és a víz ... ide sodort.

— No, örülhet, hogy még ilyen szerencsésen járt. Várjon no ... beszaladok a faluba, hozok kötelet, aztán kivontatom.

Futva távozott és igazán rövid idő alatt tért vissza, bár Dezsőnek, kinos helyzetében, ez a rövid idő is végtelen hosszúnak látszott. Béni hosszú kötelet hozott s egyik végét ügyesen dobta oda Dezsőhöz.

— Kösse a derekára, fogózzék is bele, aztán ugorják bátran a vízbe. Majd én kihuzom.

Egy-két perc múlva künn volt Dezső a parton, de a hideg víztől, nap-sütéstől, ijedtségtől úgy elgyötrődött, hogy alig állt a lábán. Nem volt mibe megtörülköznie, csak úgy szedte magára a ruháit, össze csapzott haja pedig rátapadt a fejére. Lassanként aztán mégis csak fölocsudott. Meg is köszönte Béninek a segítséget.

— Hiszen csak nem hagyhattam ott

veszni a Kálmán urfi rokonát! felelt Béni nevetve. De máskor ne induljon így a maga esze után, urficskám. Aztán még azt tanácsolom, ne szóljon senkinek erről a fürdői multságáról, mert ha a doktor ur megtudja, nagy nyomozást rendez, kisül még a bányabeli látogatás is, azután pedig sok egyéb. Akkor szük lenne ám a világ ezen a tájékon az urfiaknak! Én magam nem sokat törődöm vele, mert én már ugyanis ráuntam erre a vidékre, előbb utóbb elvándorlok innen. No most már haza sétálhat. Nekem sietős utam van, mert Kálmán urfi vár amott az erdő szélén.

— Ó, akkor én is veled megyek.

— Dehogy jön! Jó lesz, ha ezt a fürdőt baj nélkül kiheveri, hiszen csupa víz a fehérneműje. Siessen haza s váltson szárazat!

— De Kálmán azt ígérte, hogy együtt megyünk ...

— Majd máskor. Most nem bírná ki az újabb fáradságot.

— Hát hová készültök?

— Egy kis dolgunk van. Kálmán urfi majd megmondja, ha akarja.

Ezzel Béni sarkon fordult és oly gyorsan ellábalt, hogy alig egy-két perc múlva már el is tünt. Dezső is megindult. Igazat adott Béninek, hogy nem vitte magával. Annyira ki volt merülve, hogy szinte csak vánszorogva ballagott haza felé. Mégis furta a fejét a Béni beszéde.

— Valjon hová készülnek? Talán mégis csak a bányába ... És nélkülem mennek oda ... Ez nem szép Kálmántól. Ám-bár igaz, hogy most már nem igen bírnám. No, majd máskor. Csak tudnám, hol jár Kálmán? Milyen kár, hogy nem lehetek vele!

Ha tudta volna, mennyire nem kár!

(Folytatása következik.)

ÉVIKE KIVANSAGA.

— Apróka történet. —

(Képpel a 164. lapon.)

KÖNYVVEL az ölében ült Évike a kert legvégében, de nem olvasott. Igazában még föl sem nyitotta a könyvet, hanem a rácsos kerítésen át türelmetlenül nézegetett ki a mezőre.

— Ejnye, az a Zsuska! Hol marad olyan sokáig? Ahá! Ott jön már ni!

Lecsapta a könyvet és a kis ajtón gyorsan kiosont az óhajtvá várt Zsuska elébe.

Zsuska nem egyedül jött: négy libát hajtott maga előtt. (Lásd a képet a 164. lapon.) És ha Évike ölében a könyv azt jelentette, hogy Évikének a leczkét köll megtanulnia, azt is könnyű kitalálni, hogy Zsuskának meg az volt a feladata, hogy a libákat legetesse.

Nem tudom, melyik a nehezebb feladat, de az bizonyos, hogy Évike is, Zsuska is nagyon nehéznek és terhesnek találta a magáét. És ugy segítettek a bajon, hogy Évike becsapta a könyvet, Zsuska ott hagyta a faképnél a libáit, aztán együtt játszottak nagy vigan. Mert bár Évike uri kisasszonyka volt, Zsuska szegény leánya, mégis nagyon jó barátságot tartottak.

De ó!... a barátság is bajjal jár. Mert a kellemes játék után rendesen az következett, hogy Évike nem tudta a leczkéjét, Zsuska pedig nem találta meg a libáit, mert a csósz a tilos káposztásból behajtotta. És itt is, ott is büntetés, sirás, duzzogás lett a vége.

Egyszer aztán változott a dolog. Zsuska nem jött a libákkal. És Évike megtudta, hogy kedves játszótársa beteg. Nem veszedelmesen ugyan, csak valami kanyaró fajta baja van, de mégis hetekig otthon kell maradnia, gondos ápolásban részesülnie.

— Milyen jó dolga van! Képzelem, mennyire örül! sóhajtá Évike. Nem kell többé azokkal az ostoba libákkal vesződnie, kényelmesen heverészget egész nap. Az nagyon jó dolog, mikor az ember egy kicsit beteg... Mindjárt nem kinozzák

ezzel az unalmas leczkével. De hát engemet nem ér ilyen szerencse!

Nagyot sóhajtott. Pedig kár volt türelmetlenkednie. Az a kedves járvány ellátogatott az uri lakba is. Másnap Évike már csak unalomból is, mert Zsuskára nem számíthatott, komolyan hozzá látott a leczkéhez. De, furcsa!... sehogy sem boldogult. Ugy zsongott a feje, úgy égett a szeme! Hol hideg borzongatta, hol forróság öntötte el. Végre is kábultan tántorgott a pamlaghoz és ledőlt. Kevéssel utóbb pedig már ágyban feküdt s mellette állt az orvos, aki biztatólag szólt:

— Hát biz' elkapta a bajt. De nem köll megijedni. A járvány nagyon enyhe természetű. Pár hét múlva Évike újra talpon lesz.

Évike hallotta, megértette s nagyot sóhajtott.

— Pár hét múlva! Hiszen az borzasztó!

Aztán hirtelen abba hagyta a sóhajtozást, mert eszébe jutott, hogy hiszen megvan, amit kívánt... beteg; nem veszedelmesen, de mégis annyira, hogy nem kinozzák leczkével, heverészhet egész nap, éppen mint Zsuska.

Mit gondolt Zsuska, azt Évike nem tudta; de azt tudta, hogy ő soha sem fog többé ilyen oktalanságot kívánni. Hiszen a legkisebb betegség is keserves, gyötrelmes állapot. Az a kínos fejfájás, az az égető láz! És nem mozdulhatni az ágyból, mikor kívül ugy mosolyog a fényes nap! Sem enni, sem inni, amit szeret! Bágyadtan, unatkozva feküdni folyton-folyvást! Már jobban is van, de az a kegyetlen orvos nem ereszti ki. Borzasztó, borzasztó!

Milyen boldog volt, mikor még szabadon futkosott, játszogatott. Az a kis leczke? Nevetséges! Ha neki fog, egy-két óra alatt elkészül vele, aztán szabad, vigadhat kedvére.

— Ó, csak még egyszer egészséges lennék, majd tudnám, mit tegyek! sóhajtá egyre-másra.

No, meg is érte, keserves négy-öt hét multával. Állt is a szavának. Még Zsuskát is megoktatta a jóra, és nem volt többé hiba sem a leczke, sem a libák dolgában.

— Mese négy képpel. —

HOL volt, hol nem volt: egyszer valahol valamikor volt egy öreg király és annak volt két fia. Messze földön híres volt az öreg király az ő bölcsességéről és igazságosságáról. Ilyeneknek nevelte a fiait is. A nagyobbik már derekasan segített is neki az ország dolgaiban, de a kisebbiknek nem igen akadt tenni valója. Pedig ez is nemcsak deli legény volt, hanem eszes, bátor és eleven is; hát persze nagy sort unatkozott minden nap.

Egyszer aztán oda állt az apja elé s így szólt:

— Felsőges apám és királyom, eressz engemet egy kicsit világgá, szerencsét próbálni. Nincs nekem itthon semmi dolgom, nem is lesz, mert az ország majd egyszer valamikor — adja Isten, hogy még nagyon sokára! — a bátyámra fog szállani. Nem is irigylem én tőle, igaz jó testvérek vagyunk. De azt sem szeretem, hogy mindig csak így hiába nézzem a napot. Hát bejárnám egy kicsit a világot, talán akad valahol valami jó szerencsém.

Nem szívesen eresztette az öreg király az ő kedves fiát, de mégis csak eleresztette.

— Csak azt kötöm ki, fiam, hogy bár merre járj, mindig igaz uton járj. Es ha bár mely vitézi harcra keveredél, mindenkor csak az igazság pártján harcolj.

Megígérte a királyfi, állt is a szavának. Hetedhét országon túl járt, esztendőök óta oda volt és otthon már busultak is rajta, hogy talán el is vészett. Biz' ez meg is eshetett volna a kalandozó királyfival, mert mind-untalan veszedelmes viadalokba fogott rettentő sárkányokkal, óriásokkal és más mindenféle gonosz szörnyetegekkel; de mindannyiszor szerencsésen kivágta magát. Talán mivel hogy híven megtartotta az ígéretét, mindig csak az igazság mellett kardoskodott.

Egy napon, amint épp egy nagy erdő szélére ért, a sűrűségből dühös kiáltozást, közben pedig fájdalmas sikoltozást hallott. Sietett a hang irányában és csakhamar eljutott egy csapat emberhez, amint egy förtelmes vén asszonyt épp megkötöztek és máglyára akartak tenni, hogy elevenen megégessék. A királyfi megkérdezte, mit csinálnak, miért bántják azt a vén anyókat?

— Mert gonosz boszorkány. De elfogtuk végre!

— Nem igaz, nem vagyok boszorkány, nem vétettem soha senkinek, sikoltá az anyóka. Ó, szabadíts meg, nemes ifjú!

— Meg is tenném, csak tudnám, igazat beszélsz-e?

— Azt könnyen megértheted abból, hogy ilyen állapotban látsz. Hiszen ha titkos hatalmu boszorkány volnék, nem engedném, hogy gyötörjenek, megöljenek, inkább én tenném őket csuffá.

— No, ez igaz lehet. Eresszétek szabadon, emberek!

— Van eszünkben! Inkább te pusztulj innen, ne avatkozzál a dolgunkba. Elégetjük, az lesz belőle.

— Semmi sem lesz belőle! És ha szép szerivel nem eresztitek az istenadta öreganyókat, no hát mindjárt teszek róla.

Kirántotta a kardját és egykettőre úgy szétverte az egész csapatot, hogy eszök nélkül futottak szét. Aztán leoldotta az anyókáról a kötelet, miközben vidáman mondá:

— No, most már szabad vagy anyókám. De hát, köztünk maradt szó legyen és

zokon ne vedd, nem csodálom, hogy boszorkánynak néztek, mert bizony-bizony csuda mód förtelmes vagy.

— Meghiszem, hogy olyannak látsz, de csak annál inkább köszönöm, hogy mégis rászántad magad a megmentésemre. Es hát ha mégis az volnék, akinek azok az emberek hittek?

A királyfi vállvonogatva felelé:

— Azt sem bánom. Inkább meneküljön a gonosz, hogysen az ártatlan szenvedjen.

— Így már jól van, édes fiam. Látom, csakugyan nemes szivü ifju vagy, aki csak a jót akarod. Pedig sokszor nehéz ráismerni, ki és mi a jó vagy rossz, mert a látszat nagyon csal. Én sem vagyok az, aminek látszom.

A zsebébe nyult és kicsike kristályüvegsét huzott elő.

— Jó tetteredért neked adom ezt az üvegsét. Büvös ital van benne s akivel csak egy csöppet is meg

tudsz itatni belőle, az rögtön igazi mivoltában lesz látható, nem fog elámithatni. Hogy pedig meggyőződjél, mindjárt magam iszom belőle egy csöppet.

EGY TISZTES ÖREG SÉTÁLT ARRA.

(Lásd a 170. lapon.)

Alig emelte szájához az üvegcsét . . . eltünt a förtelmes anyóka és helyette a királyfi nagy ámulatára csillogó aranyos köntösben gyönyörű tündérke lebegett előtte.

— Most igazi alakomban látsz, mondá. Fogd az üvegcsét jutalmul és emlékül. Talán még hasznát veheted.

Ellebbent és a következő pillanatban már el is tűnt. A királyfi zsebre dugta az üvegcsét és szintén odább ballagott., miközben ilyenformát gondolt:

— Sok hasznát nem igen fogom vehetni ennek a bűvös italnak, de hát emlékül mégis csak megtartom.

Ment-mendegélt, került ismét sok vitézi kalandja, de azzal nem dicsekedhetett, hogy valami különösebb szerencsébe botlott volna bele. De csak ment tovább s egy napon ugyancsak fáradtan érkezett egy igen nagy városhoz. Már messziről szemébe ötlött két óriási épület, melyekre azonnal rá lehetett ismerni: fényes királyi palota volt az egyik, zord börtön a másik. Roppant terjedelmű volt a királyi palota, de még sokkalta nagyobb a börtön.

— Hm! Itt valami furcsa rossz világ lehet, gondolta a királyfi. Vagy az emberek nagyon rosszak, vagy a király nagyon kegyetlen, hogy ilyen óriási börtön szükséges.

Amint beért a városba, sajátos dolgon akadt meg: falakon, kapukon, de még nagyon sok embernek a ruháján is ugyanegy jelvény volt látható, még pedig egy-egy tarkán csillogó páva-toll. Egy helyen nagy hirdetmény volt a falra ragasztva s a hirdetmény hegyett szintén ilyen páva-toll pompázott.

— Fura divat járja itt, gondolá a királyfi. Hát az a hirdetmény ugyan miről szól?

Elovasta s akkor csodálkozott még csak nagyot. Mert a hirdetmény arról szólt, hogy a királynő pávája számára apród kerestetik, aki fiatal, deli, hűséges, ügyes, engedelmes legyen. Aki vállalkozik e fontos állásra, jelentkezzék a palotában.

— Ennek a madárnak ugyan fölvitte Isten a dolgát! Valjon miféle remek csodajóság lehet, hogy külön apród kell a számára, még pedig nem is akár miféle legény?

Egy tisztos öreg sétált arra, ettől megkérdezte, hogy kell ezt a furcsa dolgot érteni? (Lásd a képet a 169. lapon.)

— Látszik, hogy idegen vagy, felelt az öreg szomorú hangon. Eszedbe ne jusson valamiképen, hogy erre az apródi állásra pályázz, mert . . . láttad azt a nagy börtön-épületet? Ott már száznál több boldogtalan ifju szenved, aki a királynő pávájának apródja volt, de nem tudta megnyerni a kényes madár tetszését.

— Ej, de veszedelmes jószág!

— Az, veszedelme egész országunknak. Boldogan éltünk öreg királyunk alatt s még azután is, mikor elhunytával egyetlen leányára szállt a korona. Jóságos, kedves volt a fiatal királynő, mignem egy napon, honnan, honnan nem, senki sem tudja, egy gyönyörű páva került a palotába. Ez folytonosan ott van a királynő mellett, egymáshoz simulnak, szinte bizony mint ha suttoznának is egymással. Azóta minden fölfordult. A királynő mindig ellenkezőjét teszi annak, amit öreg kipróbált tanácsosai javasolnak. Veszedelem és romlás éri az országot. Aki pedig szólni mer, iziben börtönbe kerül. Én is egyike voltam a fő-tanácsosoknak, de inkább lemondtam, hogysen vénésegemre tömlöczbe kerüljek.

— No, már ez szomorú. De hát, a király türi?

— Nincs királyunk, ma is hajadon leány ami fiatal királynőnk. Voltak itt királyfiak, hercegek, híres, leventék sokan, akik feleségül kérték; de mert mindegyiknek kifogása volt a páva ellen, egytől egyig mind oda került a börtönbe. Az egyik királyfi apja már háborúval fenyeget, ha szabadon nem eresztik a fiát. Még bizony elpusztul az ország e miatt a szörnyű páva miatt!

Mialatt az öreg így panaszkodott, a hirdetményen levő páva-tollnak szem-forma tarka karikája mint ha izzó tüzessé vált volna, úgy szikrázott; szinte valóságot

haragos szemnek látszott. A királyfi látta ugyan, de nem igen törődött vele, hanem így szólt:

— Már én mégis csak megpróbálom! Hát ha kedvez a szerencse s megnyerem a szép páva tetszését? Akkor a királynő meg lesz elégedve és jó kedvében jóvá teszi, ami hiba eddig történt.

— Vesztedbe mégy, szegény fiu!

De a királyfit nem olyan fában ringatták, hogy megijedjen és meghátráljon, ha egyszer elszánta magát valamire.

— Itt valahol valami nagy hiba van, gondolá. Másképp nem jutok a nyomára, mint ha beállok a hatalmas páva apródjának. Hát beállok.

Ment is egyenest a palotába, jelentkezett a fő-hopmesternél. Ez is, a többi udvari emberek is sajnálkozva néztek rajta végig; látszott, hogy mind ugyanazt gondolja, amit az öreg mondott:

— Vesztedbe mégy, szegény fiu!

De nem utasíthatták vissza. Hogy vitéz királyfi, azt persze nem tudták; de azt látták, hogy fiatal, deli, éppen olyan, amelyet keresnek. A fő-hopmester bevezette a királynő elébe.

Ott ült a szépséges szép fiatal királynő az aranyos trónuson, mellette pedig a trónszék karján állt a kényes páva, büszkén szétterjesztve gyönyörű tollzatát, míg egyik lába karmaival a királynő ujját tartotta fogva. A királynő le sem vette a szemét a remek szép madárról, szinte megbüvölten gyönyörködött benne. A belépő királyfit alig méltatta tekintetre. A királyfi ellenben, észrevétlenül ugyan, de annál élesebben végig pillantott fürkésző szemével mind kettőjükön. Aztán mély hódolattal meghajlott nem csak a királynő, hanem a páva előtt is, mialatt a fő-hopmester elmondta, mi járatban van. A királynő oda hajolt a pávához s rövid idő múlva így szólt:

— Drága kincsem, gyönyörű madaram tetszéssel látja ez ifjut. Tehát legkegyelmesebben kinevezem a pávám apródjává és szolgájává.

A királyfi ismét mélyen meghajlott. Az arczáról azt lehetett leolvasni, hogy nagyon boldog. Ez igaz is volt. Mert ilyenformát gondolt:

— Szolgának nevezte ki, szépséges szép királynő; de én uratok akarok lenni.

Egyelőre azonban az volt az első kötelessége, hogy felöltse a páva liberiáját. Eleinte nem volt inyére, mert maskara öltözet volt ez, tele varrva páva-tollakkal.

— Mire való mindenütt ez a páva-toll? Hm! Lappang mögötte valami.

Epp mire felöltözött, zaj hallatszott az ablak alatt. Kitekintett és látta, hogy fegyveres csatlósok börtönbe kísérik azt az öreg embert, akivel nemrég az utcán beszélt. Egy hirnök pedig kiáltozó:

— Vegyetek példát róla! Szidalmazni merte egy idegen ifju előtt felséges királynőnk remek páva-madarát.

A királyfi meghökken. Hogyan tudhaták meg, amit az öreg beszél? Hisz' kettejükön kívül senki sem volt ott. Eszébe jutott a csodálatosan kitüzesedett páva-toll. Nem szólt semmit, csak gondolta:

— Eszemen köll járnom. Alig ha nyomon nem vagyok; de még akkor sem szabad szólanom, mikor egyedül vagyok. Rajtam is vannak páva-tollak. Résen leszek.

Mindenki bámulta az új apród türelmét és szolgálat-készségét. Mert nem volt ám könnyű szolgálata a kényeskedő páva mellett. A termekben, folyosókon, kertben drágakövekkel ékes arany, ezüst állványok voltak elhelyezve a királynő drága madara számára; a páva hol az egyikken, hol a másikon pihengetett, az apródnak pedig mindig közel kellett lennie, hogy amikor a páva egyet rikkant, rögtön kínáljon feléje a kristály csészében eleséget vagy inni. Térdre borulva tartotta a királyfi a csészét (Lásd a képet a 172. lapon.), sokszor óra-hosszat, ameddig a kényes madárnak csipegetni tetszett az ételből. Az eddigi apródok mind hamar belefáradtak és türelmetlenül szidták a haszontalan kényes jószágot. Egy-két órával később már mind-egyik börtönbe került.

Napok multak. A királynő is, a páva is meg volt elégedve az új apróddal, aki mindenkor egyformán vidám képpel végezte a dolgát. Senki sem gyanithatta, hogy vidámsága rejteget valamit. Ő pedig figyelt, fürkészett tovább.

Egy napon, mikor ismét térden állva szolgált a pávának, az ország egyik leg-tiszteltebb ős főura haladt el mellette és bosszusan szólt:

— No, te még most sem vagy börtönben? Ideje volna, hogy oda kerülj.

— Miért kívánsz nekem olyan rosszat? kérde a királyfi.

— Mert akkor talán nem akadna többé senki ennek a haszontalan pávának a szolgálatára és a királynő talán tud adna végre raja.

Egy órával később az ős főurat már vitték a börtönbe. A királyfi pedig majdnem ujjongott örömeiben. De nem szólt, csak gondolta:

— Most már bizonyos. Ez a páva nem közönséges madár. Csak ő meg én hallot-

TÉRDRE BORULVA TARTOTTA A CSÉSZÉT. (Lásd a 171. lapon.)

tuk az ős ur szavát s a királynő mégis megértette. Most már tisztában vagyok, mit tegyek. Tudta az a hálás jó tündér, mit adott nekem jutalmul.

Meleg nyári nap volt, a királynő kísértált a palota kertjébe. A lépcsőig elkísérte a páva is, de ott megállt, nem akarózott a melegbe kimennie. A márvány korlátra ült és bóbiskolt.

— Meleged van, kedves, ugy-e? szólt a királynő gyöngéden. Pihenj, csak pihenj, nem megyek messzire tőled. Apród! Örökös-jél és tarts hűs italt készen, mert ha föl-ébred, szomjas lesz.

— Igen is, felség!

A királyfi besietett a palotába. Ott először is levetette pávatollas ruháját és becsukta a szekrénybe, elő kereste ruhái közül legszebb hercegi öltözékét s ebbe öltözött. Aztán elő vette a tündértől kapott kristály üvegsét, töltött belőle a páva ivó csészéjébe, kivitte és letette a szendergő páva elé.

— Igy ni! Gyönyörűséges pávatoll-szemek a liberiamon, nem láttatok ám, mit tesztek.

Miután a csészét elhelyezte, lement a közel sétáló királynő felé, aki hamarjában alig ismert rá.

(Folytatása a 174. lapon.)

olyan rosszat?

n akadna többé
bávnak a szol-
alán tul adna

sz főurat már
fi pedig majd-
De nem szólt,

sz a páva nem
meg én hallot-

tába. Ott elő-
uháját és be-
e ruhái közül
ebbe öltözött.
apott kristály
a ivó csészé-
rgő páva elé.
pávatoll-sze-
tok ám, mit

e, lement a
hamarjában
a 174. lapon.)

... EGY SZÖRNYÜSÉGES RUT BOSZORKÁNY. (Lásd a 174. lapon.)

(Folytatás a 172. laphoz.)

— Te vagy az, apród? Hogy merted levetni szolgálóruhádát?

— Mertem, mert nem szolgál vagyok, hanem királyfi, aki megmentlek téged és országodat. Akarod tudni, hogy drága szép pávád kicsoda, micsoda? Mindjárt megtudod, mert látni fogod igazi alakjában. De add kezedet, hogy össze ne roskadj ijedtedben.

Tán a hangok hallatára épp ekkor ébredt föl a páva. Maga előtt látván csészéjét, nagyot ivott belőle s ugyan e pillanatban rémes rikoltó visitásba tört ki. Mert amint lenyelte a kortyot, egyszeriben lemálolt róla a gyönyörű páva-alak s egész valóságában látható volt a szép madár helyett egy szörnyűségees rut boszorkány, (Lásd a képet a 173. lapon.) aki söprű nyelen ülve sietve szállt föl a légből és elmenekült, dühösen rikácsolva;

— Megbuktam! Vége! Csuffiá tettek! Jaj, megpukkadok.

Ugyan e pillanatban ahány páva-toll volt a városban, mind lehullt s helyökből baglyok, denevérek, hollók szálltak föl és el nagy sietve.

A királynő majd kővé dermedt. Jó hogy a királyfi fogta, különben össze rogy.

— Ime, királynő, szólt a királyfi, ennek a gonosznak az áldozata voltál. Meg akart rontani, el akarta pusztítani országodat s vele téged magadat is. Minden pávatollban egy-egy gonosz szolgálja lappangott. De le van leplezve, csuffiá van téve, ide vissza nem tér többé.

Volt nagy öröm a városban, az egész országban, hogy így megtört a gonosz varázslat. Legjobban pedig a fiatal királynő örült, ki most újra a régi áldott jó szívű királynő lett. A királyfihoz pedig így szólt:

— Neked köszönhetem szabadulásomat, mivel viszonzom? Maradj itt, hozzád megyek feleségül s leszel velem együtt királya ennek a szép országnak. Eszed és vitészséged segíteni fogja az én gyöngeségemet.

A királyfi persze nem mondott nemet, mindjárt meg is tartották a nagy lakadalmat. A börtönből tüstént kibocsátották

a sok ártatlan rabot, de még magát az orias börtönt is lerombolták, hogy emléke se maradjon ennek a gonosz időnek. És azután boldogan éltek és uralkodtak s még ma is élének, ha már régen meg nem haltak volna.

MORGÓ BÚJA.

— Állat-mese. —

RÖNN a kerítésen álldogált Kényes, a büszke páva. De nem mutogatta hetykélkedve szép tollazatát, inkább bágyadtan gubbaszkodott, koronként pedig nagyot rikácsolt.

— Jaj de borzasztó ez a lárma! szólt boszusan Morgó, a házörző eb. Ugyan miért rikácsolsz annyira?

— Magam sem igen tudom, felelé Kényes. De azt hiszem, eső lesz.

— Eső lesz? szólt morgó megdöbbenve. Ejnye no! Hm! Baj, baj!

Megcsóválta a fejét, nagyot sóhajtott és bebújt a házikójába. Kis idő múltán azonban megint előjött.

— Csakugyan azt hiszed, Kényes barátom, hogy eső lesz?

— Ugy érzem. De mit aggódol rajta? Neked nem árt, ha megázol is; aztán meg jó házikód is van.

— Persze, persze, felelt Morgó. Nincs miért aggódnom.

Mégis olyan bus volt, mint akit nagyon bánt, aggaszt valami. Észre vette ezt Kényes, szóvá is tette.

— Hát nem tagadom, felelt Morgó, bánt valami. Vagy egy órával ezelőtt egy kis eb jött be ide az udvarra. Alkalmasint eltévedt a gazdájától. Épp nagyon rossz kedvemben voltam, hát nem értem be vele, hogy elugassam, hanem üldözőbe is vettem és üztem messzire, míg végül künn a mezőn egy mély gödörbe bukott. Talán még most is ott van.

— No, már azt bizony kár volt tenned. Elég lett volna, ha kikergeted az udvarról.

— Az ám! Eppen az búsit, hogy tulságosan kemény voltam az isten-adtához. És

ha nagy eső jön, az a gödör megtelik vízzel és az a szegény kis ficzko bele ful!

— Az nagyon valószínű. És te leszel az oka. Már így értem az aggodásodat.

— Igazán sajnálom, hogy hirtelen haragomban olyat tettem. Nagyon megbántam. Ugy busulok!

— No, ha megbántad, akkor rendben van a dolog, biztatta Kényes. Tudod, az őszinte megbánás jóvá teszi a hibát.

Morgó talán bele is nyugodott volna a Kényes vigasztaló szavába; de ekkor a dúcra így szólt a galamb:

— Én azt hiszem, hogy Kényes ur téved. A pusztán megbánás nem elég, hanem jóvá is kell tenni a hibát, ha lehet. Az a szegény kis eb eső nélkül is elpusztul abban a gödörben, ha nem bír kimászni. Morgó urnak a megbánása csak akkor érne valamit, ha kiszabadítaná áldozatát a bajból, melybe bele kergette.

Fölugrott Morgó és futott mint a szél. Ott termett a gödörnél, amelyből a kicsinyke eb nem birt kikapaszzkodni. De Morgónak játék volt az egész. Leugrott, szájába fogta a kis atyafit és nagy szökkenéssel künn termett vele. Aztán eleresztette, mondván:

— Sajnálom, hogy bajba döntöttem. No, menj szépen haza!

A kis eb még meg is köszönte a segítséget s vigan futott el. Morgó pedig szintén vidáman tért haza, azt morogva:

— Igaz biz' az! Nem elég megbánni, hanem jóvá is kell tenni a hibát.

Rejtett név.

- 4, 5, 4. *Uralkodik a családon.*
- 6, 3, 6. *Férfi-nevek közt találok.*
- 5, 4, 3. *Iskolában ezen ülünk.*
- 8, 6, 4. *Ha ezt iszunk fölhevülünk.*
- 3, 2, 3, 4. *Kecske-irha vigan zengő.*
- 1, 4, 7, 4. *Török főtiszt, magas rendű.*
- 6, 7, 8. *Beköszön, ha nap lenyugszik.*
- 2, 8, 4, 7. *Halad kora reggtől estig.*
- 1-8. *Európa szép városa, Partjait a Duna mossa.*

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Regék és mesék“.

Irta *Vilma néni*. Két színes kép-táblával és szöveg-képekkel, szép vászon-kötésben.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LV. köt. 9-dik számában közölt koczka-rejtvény megfejtése:

A	L	A	D	Á	R
L	E	V	É	L	
A	V	A	R		
D	É	R			
Á	L				
R					

Helyesen fejtették meg: Jákó Margit, Máder testvérek, Szikszay Eszti, Masjon Márta és Vilike, Granitz Manó és Ödön, Bárdosy Valéria, Zettl Győző, Preisach Frida, Hampel Ferencz, Csiskó Anna, Gutlohn Matyika, Kalmár Szeréna, Mérey Ágosta, Boros Emmike, Gyika Marianne és Alice, Ballagi Margit, Eysner Frigyes, Murgu Jancsi, Hollós László, Szekula Gy. (Egészen ird ki a nevedet! F. b.), Götz Irén, Erdődy László, Hardi Sándor, Fleischmann testvérek, Kristyori Vilma, Béla és Gyula, Graef Paula és Márta, Luczenbacher Ada, Hajnik Ilonka, Krausz Szidike, gróf Degenfeld Ilka, Bauer Dóra, Kálvin Erzsike, Ebeczky Gabriella, Toperczer Ödön, Brummer Janka, Somogyi testvérek, Moesz Géza és Karcsi, Frank Marcel és Nándor, Virág Rózsika és Juliska, Weinberger Blanka és Jenő, Sziklay Vera, Belcsák Ilona, Glücksthal testvérek, Goldmann Pál, Ábrahám Adrienne, Adler Rudolf, Gyárfás Erzsébet, Nagy Lenke és Ernő, Pollák Vilmos, Bornemisza Miklós, Angyal Miksa, Lesenyi Ferencz, Veress Gizi, Ravasz Piroška, Kazy Livia, ifj. Somogyi Zsigmond, Böhmer Mariska, Gremperger Jolánka, Bárdosy Margit, Husz Meczike, Dósa Magda, Antony Irén, Pósch Boriska, Péterfy Vilma, Nékám István és Ervin, Ney Albin, Koronthály Zoltán, Schönstein Mariska.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént, nyertes lett Götz Irén, Magyar-Óvárot, kinek a jutalom-könyvet (»Tannenbergi Róza«, írta Schmidt Kristóf, átdolgozta Donászy Ferencz, hat színes képpel, szép vászon-kötésben) a kiadóhivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« LV. köt. 7-dik és 8-dik számában közölt rejtvények megfejtését még beküldték: Somogyi testvérek, Goldmann Pál, Nagy Lenke és Ernő, Horn Ilona,

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Hardi Sándor. Nem értem a kérdésedet. Mi az a »Robinson Friczi« című elbeszélés, melynek a közlését várod? Ha azt az előttem is ösmeretes elbeszélést érted, mely már rég megjelent könyvalakban is: hát, ugyan hogy közölnék olyan elbeszélést, amely már máshol rég megjelent? — **Luczenbacher Ada.** Koczka-rejtvényed jól van megszerkesztve, be is soroztam; de tömérdek ilyen fajta van már rég elfogadva, tehát megjelenését rövid időre nem ígérhetem. Soraidhoz mért mellékelteél német »Zum Andenken«-t? Jó, ha ki tud németül. De itthon egymás közt ne németeskedjünk. — **Abrahám Adrienne.** Alice

napja tárgyában már feleltem ebben a rovatban. Nézz utána, megtalálod. Csiga-rejtvény nem régen volt s megint lesz, mikor a sor rá kerül. — **Csernovics Ella.** Annak idején majd elvárom az ígért levelet. Remélem, hogy Gyuri eddig már tul van lázas baján. Öllelek mindhármatokat. — **Diémár Kálmán.** Még nincs végleg eldöntve, de valószínű, hogy azzal a pályázattal ez évben szünetelünk. Második kérdésedre: ha a szerző nincs aláírva, jele, hogy nem kívánja magát megnevezni. Kívánsága ellen pedig én sem cselekedhetem. — **Hajdu József.** A szives kérdésre: köszönöm, jól vagyok. — **Erdődy László.** A könyv-nyomdában nem lehet a »Kis Lap«-ot bekötetni, mert a nyomda nem könyv-kötő, hanem könyv-nyomtató intézet. De a kiadó hivatal igenis tart készletben szép bekötési táblákat, melyekbe bármely vidéki könyvkötő könyvnyű szerrel csinosan beköti a lapot. Erre nézve a kiadó-hivatalhoz kell fordulnod. — *Több levélről a jövő számban.*

ELŐFIZETÉSI FELHIVÁS a KIS LAP OKTÓBER-DECEMBERI FOLYAMÁRA.

A FOLYÓ évnegyed végéhez közeledvén, kérjük ama t. előfizetőinket, kiknek előfizetésök e hóval lejár, sziveskedjenek megrendelésöket mielőbb megújítani, hogy a lap szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

Az új évnegyed a »Kis Lap« most folyó kötetének második és befejező részét fogja nyújtani, gondosan előkészített tartalommal mind olvasmányok, mind rajzok tekintetében. Az épp most folyamatban levő „Az arany-bánya“ című hosszabb elbeszélés után érdekes **szindarab** vár megjelenésre, úgy szintén több hosszabb és rövidebb **elbeszélés, mese**, minden számban **költemény**,

valamennyi művészi rajzok kíséretében. A rendes rovatok, mellékletek változatlanul folynak tovább.

A »Kis Lap« előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt
Félévre	2 „
Egész évre	4 „

Az előfizetések, legcélszerűbben postai utalványon, a »Kis Lap« kiadó-hivatalához (Budapest, IV., Ferencziek tere 3. sz., Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.